

ΓΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΝΤΕΜΗΖΟΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΑΣΠΡΟΥ ΠΙΘΗΚΟΥ

ΠΟΤΕ μέχρι σήμερα δεν έγραφα την ιστορία αυτή. Γιατί; Ίσως έπειδή μ' έκανε να πονέσω πολύ. Ωστόσο, μπορώ να διαβεβαιώσω ότι είνε μοναδική στον κόσμο και ότι δεν πρόκειται να επαναληφθῆ οὔτε μέσα σ' ένατο χιλιάδες χρόνια.

Ίδου τὰ καθέκαστα τῆς ιστορίας αὐτῆς:

Πρὸ τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου, ἤμουν ἐγκατεστημένος σὲ μιὰ πόλι χτισμένη πάνω στὶς ὄχθες ἑνὸς ἀπὸ τοὺς μεγάλους ποταμούς τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς, μεταξύ τῆς Γαμπίας καὶ τῆς γαλλικῆς Γουϊνέας. Μιὰ μέρα, ἕνα ἀραπάκι, γυιὸς ἑνὸς καλλιεργητοῦ, μοῦ ἔφερε ἕνα μικρὸ πίθηκο, ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι τῶν βουνῶν καὶ μὲ μάτια ρόζ.

Ἦταν ἕνας ἄλμπινός ἢ «λευκίας», τῆς οἰκογενείας τῶν κερκοπιθήκων. Ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του εἶχαν πολὺ μακρὰ οὐρά, τρίχωμα πρασινωπὸ καὶ μαῦρο πρόσωπο.

— Ποῦ βρῆκες τὸν πίθηκο αὐτὸν καὶ πῶς τὸν ἐπιάσες; ρώτησα τὸ ἀραπάκι.

— Κυνηγοῦσα στὶς ρυζοφυτεῖες τοῦ πατέρα μου, μοῦ ἀποκρίθηκε. Ξαφνικὰ εἶδα μπροστά μου ἕναν πίθηκο μὲ κατάμαυρο πρόσωπο. «Πρέπει νὰ τὸν πιάσω, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου, καὶ νὰ τὸν πάω στὸν ἀφέντη. Θὰ μοῦ δώση βέβαια κανένα φράγκο γιὰ τὸν κόπο μου...» Καὶ ἄρχισα νὰ τὸν κυνηγῶ... Σὲ μιὰ στιγμή, τὸν εἶδα νὰ βγάξῃ ἀπὸ τὴν κοιλία του μιὰ ἄσπρη μπαλίτσα καὶ νὰ τὴν ἀφήνῃ νὰ πέσῃ κάτω... Ἡ ἄσπρη μπαλίτσα ἦταν ὁ πίθηκος ποὺ σὰς ἔφερα... Τότε μονάχα κατάλαβα ὅτι ὁ πίθηκος μὲ τὸ μαῦρο μούτρο ἦταν θηλυκὸς καὶ ὅτι ξεγέννησε ἐκεῖ ποῦ τὸν κυνηγοῦσα... Σὰς ἔφερα τὸ μικρὸ του, γιατί φαντάστηκα ὅτι θὰ σὰς εὐχαριστήσῃ τὸ δῶρο μου... Ἐγὼ, πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου βλέπω ἄσπρον πίθηκο...

Ἐδῶσα στὸ ἀραπάκι δῶρο ἕνα ἀπὸ τὰ καστόρινα καπέλλα μου. Καὶ ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ἄρχισα νὰ μεγαλῶνω τὸν ἄλμπινὸς μὲ τὸ μπιμπερόν. Τοῦ ἔφτιαξα μιὰ μικρὴ φωλιὰ μὲ τρυφερὰ καλάμια. Ὁ λευκίας μου ἦταν ἀδύνατος, λεπτοκαμωμένος. Τὴ νύχτα κοιμότανε κοντὰ στὸ δωμάτιό μου, στὴν αἴθουσα λουτροῦ. Τὸν χάιδενα, τοῦ μιλοῦσα ὅσο μπορούσα πρὸ συχνά, ἔσο καιρὸ δηλαδή μου ἄφηναν διαθέσιμο ἢ ἀσχολίες μου. Ὁ πίθηκος δέχτηκε ἀπὸ τὰ χέρια μου τὴν πρώτη μπανάνα, ἢ ὁποῖα τὸν ἔκανε νὰ περιφρονῆσῃ τὸ γάλα, καὶ μικρὲς μπουκιὲς ψωμί γιὰ νὰ μάθῃ ν' ἀκονίζῃ τὰ δοντάκια του...

Μὲ δυὸ λόγια, ὁ ἄλμπινὸς μὲ θεωροῦσε πατέρα καὶ μητέρα του. Ἀντιπροσώπευα γι' αὐτὸν ὀλόκληρη τὴ φάρα τῶν πιθήκων ποὺ ἔτρεχαν στὰ δάση, ποὺ ἔπαιζαν πηδώντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ καὶ ποὺ ἔκαναν ἐφόδους τὴ νύχτα στοὺς κήπους, γιὰ νὰ ρημάξουν τὰ ὄπωροφόρα δέντρα. Δὲν ἔφευγε σχεδὸν διόλου ἀπὸ κοντὰ μου. Καθότανε στὸν ὄμο μου ὅταν ἔγραφα καὶ μοῦ δάγκωνε ἑλαφρὰ τὸ αὐτὶ ὅταν ἕνα κύμα στοργῆς πλημμυροῦσε τὴν μικρὴ καρδιά του...

Κι' ἔτσι, ὁ ἄλμπινὸς μεγάλωσε σχεδὸν στὴν ἀγκαλιά μου. Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο πρὸ ἄσπρος γινότανε. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸν ἔλουζα ταχτικά. Τὸ χλιαρὸ νερὸ τὸν εὐχαριστοῦσε ἐξαιρετικά. Ὅταν τὸν σαπούνιζα, δὲν ἤξερε πῶς νὰ μοῦ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του. Καὶ ὅμως ἡ περιποιήσεις μου αὐτὲς ἦσαν ἐντελῶς περιττὲς, γιατί ὁ λευκίας μου ἦταν καθαρὸς σὲ ἀφάνταστο βαθμὸ. Δὲν φαντάζομαι νὰ βρεθῆ ἄλλος πίθηκος ἐνδιαφερόμενος τόσο γιὰ τὴν καθαριότητά του... Θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ ὅτι ὁ ἄλμπινὸς καταλάβαινε καὶ μόνος του ὅτι ἀποτελοῦσε ἐξαίρεσι μὲ τὸ λευκὸ τρίχωμά του, ὅτι ἦταν περήφανος γιὰ τὸ δῶρο ποὺ τοῦ ἔκανε ἡ φύσις καὶ ὅτι ἤθελε νὰ εἶνε πάντοτε παστρικός.

Τὸ πρῶτ, ὅταν ὁ μικρὸς μου ὑπηρετῆς μοῦ ἔφερνε τὸ πρόγευμά μου, ὁ πίθηκος πηδοῦσε στὸ κρεβάτι μου γιὰ νὰ μὲ φιλήσῃ. Κατόπιν ἔπαιρνε κι' αὐτὸς τὸ πρόγευμά του — ἀπὸ τὸν δικό μου δίσκο φυσικά. Τρελλαινότανε γιὰ τὶς φρυγανιὲς μὲ βούτυρο...

Ὁ λευκίας ἔγινε δυὸ χρονῶν... Μὲ συνώδευε στοὺς περιπάτους μου, στὰ ταξίδια μου. Ἡ φήμη του ἀπλώθηκε σιγά-σιγά σ' ὅλη τὴν περιφέρεια. Διάφοροι Εὐρωπαῖοι ἐρχόντουσαν ν' ἀποθαυμάσουν τὸ «φαινόμενο» μου. Μιὰ μέρα, τὸν ἐξέτασε προσεχτικὰ ἕνας γιατρός τοῦ ἀποικιακοῦ στρατοῦ.

Τί γένους εἶνε; μὲ ρώτησε.

— Ἀρσενικοῦ.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε μᾶλλον θηλυκοῦ.

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω ὅτι εἶνε ἀρσενικός! ἐπέμεινα.

Στοιχηματίσαμε, φυσικά. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ χάσουμε κ' οἱ δυὸ καὶ νά... κερδίσουμε συγχρόνως τὸ στοίχημα! Ὁ πίθηκός μου, βλέπετε, ἦταν ἀρσενικός καὶ θηλυκὸς μαζί: ἦταν ἐρμαφρόδιτος! Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ διεπίστωσα τὸ γεγονός αὐτὸ, ἄρχισα νὰ αἰσθάνωμαι ἀπειρίοριστο θαυμασμὸ γιὰ τὸ «φαινόμενο» ποὺ εἶχα στὴν κατοχή μου. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν θὰ ἔκανε ἡ φύσις ἕνα ζῶο ποὺ

θὰ συνεδύαζε τόσες ἀσυνήθιστες ιδιότητες. Κόντεψα νὰ πιστέψω ὅτι ἤμουν κι' ἐγὼ ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος, ἀφοῦ ὁ καλὸς Θεὸς διάλεξε ἐμένα γιὰ νὰ μοῦ χάριση τὸ σπάνιο αὐτὸ πλάσμα του...

Μιὰ μέρα, πληροφόρηθηκα ὅτι κάποιος Ἀγγλος εἶχε μιὰ συλλογὴ ἀπ' ὅλα τὰ ἄσπρα ζῶα τοῦ κόσμου, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν πολικὴ ἄρκτο καὶ τὸν ἐλέφαντα τῆς Ἀσίας καὶ καταλήγοντας στ' ἄσπρα κατσίκια, σ' ἄσπρα, ὀλόλευκα παγώνια, ἐλάφια, πόνεῦ καὶ ποντίκια... Ὁ ἐκκεντρικὸς αὐτὸς Ἀγγλος ἔδινε πολλὰ γιὰ ν' ἀποχτήσῃ ἕνα ζῶο ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὴν συλλογὴ του. Ὅταν, λοιπὸν, ἔμαθε ὅτι εἶχα ἕναν ἄσπρο πίθηκο, μοῦ πρόσφερε γι' αὐτὸν, μ' ἕνα γράμμα του, χίλιες λίρες.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, χίλιες λίρες — εἴκοσι πέντε χιλιάδες χρυσὰ φράγκα — ἦσαν γιὰ μένα ὀλόκληρη περιουσία. Ἄν καὶ θὰ μοῦ στοίχιζε ν' ἀποχωρισθῶ τὸν πίθηκό μου, δὲν μπορούσα νὰ περιφρονῆσω τὴν προσφορὰ τοῦ Ἀγγλου. Τοῦ ἀπάντησα ὅτι ὁ λευκίας ἦταν στὴν διάθεσί του. Μὲ μιὰ νέα ἐπιστολή του, ὁ συλλέκτης τῶν λευκῶν ζῴων μὲ πληροφοροῦσε ὅτι ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ θὰ ἔκανε ἕνα ταξίδι ὡς τὴν περιφέρεια ποὺ βρισκόμουν καὶ, μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴν, θάρχότανε γιὰ νὰ παραλάβῃ τὸν πίθηκο. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα κείνη, ἡ ἀγάπη μου γιὰ τὸν ἄλμπινὸς διπλασιάστηκε, γιὰ τὸν ἀπλουστατο λόγο ὅτι ἄρχισα νὰ ἐνδιαφερόμαι καὶ γιὰ τὴν υγεία του.

Οἱ ἰθαγενεῖς διασκέδαζαν βλέποντας τὸν πίθηκό μου νὰ πηδᾷ, νὰ παίζῃ, νὰ ἐκδηλώνῃ κατὰ πολλοὺς τρόπους τὴν ἀγάπη του γιὰ μένα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ ἄλμπινὸς φοβότανε λίγο τοὺς μαύρους. Ἄλλ' αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια δὲν τοὺς πείραζε διόλου. Ἀπεναντίας: ἐνοιώθαν μεγαλύτερο σεβασμὸ γιὰ τὸ ζῶο μου, ἐπειδὴ πίστευαν ὅτι εἶχε ὑπερφυσικὲς ιδιότητες. Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ γνώμη τους στάθηκε ὀλέθρια γιὰ τὸ ταλαίπωρο τὸ ζῶο.

Ὅταν τελείωσε ἡ περίοδος τῶν βροχῶν, μιὰ παράξενη ἐπιδημία παρνοσιόστηκε σὲ μιὰ συνοικία τῆς μικρῆς πόλεώς μας. Οἱ προσβαλλόμενοι ἄρχισαν νὰ πρίζονται καὶ νὰ πέφτουν σιγά-σιγά σ' ἕνα λήθαργο, ἀπ' τὸν ὁποῖο δὲν συνερχόντουσαν παρά... στὸν ἄλλο κόσμο. Μέσα σὲ μιὰ βδομάδα, σημειώθηκαν τέσσερες θάνατοι.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ, ἕνας συμπατριώτης μου, ὁ ὁποῖος ἔμεινε σὲ μιὰ ἄλλη περιφέρεια, κάπου ἑκατὸ χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὴν περιφέρειά μας, ἔπεσε κι' αὐτὸς βαρεῖα ἄρρωστος ἀπὸ αἱματοῦρια. Ὅταν τὸ ἔμαθα αὐτὸ, ἐκίνησα

(Συνέχεια στὴ σελίδα 51)

Ὁ λευκὸς πίθηκος

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

— Μου φαίνεται ότι βρίσκομαι κοντά στην λύσι του αίνιγματος. Ο κ. Αϊντερσον εξακολουθεί να βρίσκεται στο μέγαρό του.

— Πώς; Έκανε ο αστυνομικός ξαφνιασμένος. Έξακολουθεί να βρίσκεται στο μέγαρό του;

— Ναι, μα σε κατάστασι πτώματος. Και η δουλειά μας είναι τώρα να βρούμε αυτό το πτώμα.

— Ο Στέφεν λοιπόν είναι ο δολοφόνος; Έκανε ο αστυνομός αναπιδώντας.

— Ο Στέφεν είν' έντελώς άθώος, απάντησε ο Σάμ.

— Πώς; Έξηγηθήτε...

— "Ε, λοιπόν, ιδού! Ο κ. Αϊντερσον αγαπούσε τρελλά το χρυσάφι του. Θέλησε να το μαζέψη όλο σ' ένα μόνο δωμάτιο για να το χαίρεται με την άνεσί του, γιατί το χρηματοκιβώτιό του δέν τώ χωρούσε πειά... Γι' αυτόν τώ λόγο υποθέτω ότι έφτιαξε στά υπόγειά του ένα είδος κρύπτης σαν αυτές πού έχουν ή Τράπεζες. Ολόκληρο δωμάτιο δηλαδή... Ίσως λοιπόν κάποιο βράδυ πού ο εκατομμυριούχος μπήκε εκεί για να μετρήση πάλι τώ χρυσάφι του, ή πόρτα νάκλεισε πίσω του και να μην μπόρεσε πειά να τήν ανοίξη... Και πέθανε εκεί κάτω, πάνω στο χρυσάφι του.

— Έχετε φαντασία, Σάμ, έκανε ο αστυνόμος χαμογελώντας ειρωνικά.

— Είστε ελεύθερος να μη με πιστεύετε, μα είμαι βέβαιος ότι τά γεγονότα θά επιβεβαιώσουν τήν ιδέα μου...

Και πραγματικά, είχε δίκη.

Χάρης στις τηλεγραφικές πληροφορίες τού κλειδροποιού, ο Σάμ μπόρεσε ν' ανακαλύψη τήν υπόγεια κρύπτη, όπου, καθώς είχε προβλέψει, ο εκατομμυριούχος είχε σωριάσει εκατομμύρια σε χρυσά νομίσματα.

Τώ πτώμα του κοίτονταν άπάνω σ' ένα σωρό δολλαριών.

Τώ κλειδί βρισκόταν στην πόρτα τής κρύπτης, μα άπ' έξω, έτσι πού, καθώς έκλεισε ή πόρτα αυτή, ο εκατομμυριούχος δέν μπόρεσε πειά να τήν ανοίξη και πέθανε από τήν πείνα κοντά στά εκατομμύριά του...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΑΣΠΡΟΥ ΠΙΘΗΚΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

περασμένα μεσάνυχτα για να πάω στον άσθενή πάγο, νερό Βισού και διάφορα φάρμακα. Λησμόνησα, από τήν βιασύνη μου, να πάρω μαζί μου τόν πίθηκό μου.

Έπιστρέφοντας σπίτι μου, ύστερ' από μιās εβδομάδος, άπουσία, βρήκα τόν πίθηκο ξαπλωμένον έξω από τήν πόρτα. Δέν ζούσε πειά... Με τήν πρώτη ματιά πού τού έρριξα, κατάλαβα ότι δέν τού είχε έπιτεθί κανένα ζωο, άφου στο κάτασπρο δέρμα του δέν φαινότανε τώ παραμικρό ίχνος αίματος. Τά ρόζ μάτια του, πού σκόρπιζαν θαυμάσιες λάμψεις τώ βράδυ, στο φώς τής λάμπας, τά ώραία ρουμπινένια μάτια του είχαν κλείσει για πάντα...

Άπερίγραπτη όργη με κυρίεψε τότε... Κι' έπειδή δέν ήξερα πού να ξεθυμάνω, άρχισα να κλαίω... "Έκλαιγα έπειδή έχασα όχι μονάχα μιā δλόκληρη περιουσία —εικοσιπέντε χιλιάδες φράγκα— αλλά κι' ένα σπάνιο ζωο, πού με αγαπούσε με όλη τήν δύναμι τής άθώας καρδιάς του...

Ρώτησα τούς ιθαγενείς να μάθω ποιός σκότωσε τόν πίθηκό μου. Στην άρχή, κανείς δέν ήθελε να μιλήση. Τέλος, χάρις στην γνώσι τής γλώσσας, τών εθίμων και τής μαγείας, έμαθα ότι ένας γιατρός, άνίκανος να θεραπεύση τούς άρρώστους με τά φάρμακά του, ίσχυρίστηκε ότι «τώ πνεύμα πού φώληαζε στον άσπρο πίθηκο» ήταν ή μοναδική αίτία τής συμφοράς πού έπεσε στον τόπο μας!...

Οί προληπτικοί ιθαγενείς δέν δυσκολεύτηκαν να πιστέψουν τώ γιατρό. Έφόσον, όμως, ήμουν εγώ στην πόλι, κανείς δέν τολμούσε να πειράξη τόν πίθηκό μου. Άλλά μόλις έλειψα, βρήκανε τήν κατάλληλη εύκαιρία για να τρυπήσουν με μιā μακρυνά καρφίτσα τήν καρδιά τού λευκία... Και όμως, είχα προσφέρει πολλές υπηρεσίες στους ανθρώπους αυτούς. Η άμάθεια και ή προληπτικότητα των τούς έκανε να ξεχάσουν τις υποχρεώσεις πού είχαν άπέναντ μου και να σκοτώσουν ένα ζωο πού τώ αγαπούσα τόσο πολύ...

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε πού έγινε ή ιστορία αυτή.

Στώ διάστημα αυτό, άπόχτησα διάφορα ζωα πού τ' αγαπήσα και μου άφωσιώθηκαν. Ποτέ, όμως, δέν θά μπόρεσω να ξεχάσω τόν κάτασπρο πίθηκό μου με τά ρουμπινένια μάτια του...

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕΜΑΙΖΟΝ

Ο ΜΠΟΥΓΑΣ

(Συνέχεια από τήν σελίδα 14).

σηκώνη κεφάλι από τώ μέτρημα.

— Μωρέ, άμάν!

— Θα τώ μάθετε! άπαντούσε στερεότυπα εκείνος χωρίς να καταδέχεται ούτε να γυρίση καν να τούς κυττάξη!...

Τότε ένας-ένας από τούς Άρτινούς και κρυφα από τούς άλλους τούς συμπατριώτες του, πλησίαζαν με τρόπο τόν Μπουγά και του έβασαν μιā χούφτα χρήματα στο σακκούλι.

— Γράβα λίγο παραπερα άπυ τώ σπιτι τή γραμμή, τού ψιθύριζαν.

Ο Μπουγάς δέν μιλούσε, αλλά τώ σχοινί τραβιότανε πιό μακρυνά.

Αίντε τότε, και ο ένας και ο άλλος άρχισαν να τού δίνουν παραδες.

— Πάρε τούτα σε παρακαλώ και άφησε τώ σπιτι έξω.

Έτσι κόντευε να γεμιση τώ σακκούλι από χρήματα, όταν έφτασαν τά γεγονότα αυτά και στού Άλη-Πασσά τ' αυτιά. Δίνει λοιπόν ο Πασσάς διαταγή και πιάνουν τόν Μπουγά.

— Βρέ, τί είν' αυτά, πού έκανες εκεί στην Άρτα, λντεψίζ; τού λέει όταν τόν πήγαν μπροστά του.

— Μα, Πασσά μου, τού άποκρίνεται ο Μπουγάς, μ' έστειλες «σεργκουίνι» (έξορία) στην Άρτα, μα σκέφθηκες και τί θά έτρωγα και πώς θά ζούσα εκεί πέρα;...

Ο Πασσάς έγέλασε με τήν έξυπνη άπάντησί του και τόν συγχώρησε. Κι' έτσι έμεινε ο Μπουγάς στά Γιάννενα.

Μα όλοι οι άπόγονοί του ήσαν και είνε σαν κι' αυτόν: άστειοι κι' έτοιμόλογοι.

Τού γιου του ή τού έγγονού του, δέν ένθυμούμαι και καλά, τού έγγονού του μάλλον, κάηκε ή γυναίκα καθώς πηγαινε ν' άναψη τή φωτία με τόν τενεκέ τού πετρελαίου.

Σάν έγινε ο ενταφιασμός και γύρισαν όλοι στο σπιτι και άρχισαν να δινουνε τούς «μαύρους τούς καφέδες», άναστέναν ο Μπουγάς βαθειά:

— "Αει, ήταν να τώ πάθω κι' αυτό!

Οί άλλοι κύτταξαν να τόν παρηγορήσουν:

— Αυτά έχει ο κόσμος, βρέ Μπουγά. Γραφτό της ήτανε τής κακομοίρας' ύπομονη μοναχα και κουράγιο, τί να γίνη, έτσι είνε τά ανθρώπινα. Άνθρωποι είμαστε και μεις... Βάλε λιθάρι στην καρδιά σου, άνδρας-άνδρας να φανής... τυχερό σου ήτανε να τώ πάθης και αυτό...

— Δέν σās λέω, απάντησεν άναστενάζοντας και πάλι ο Μπουγάς, αλλά... αλλά, όλοι τις στέλνουνε ώμες στον άλλο κόσμο κι' εγώ τήν έστειλα ψημένη!... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΙ ΑΙΝΙΓΜΑ Ο ΕΡΩΣ!..

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

μισότερο και με μιā πιγμένη κραυγή πόνου, έκλεισε τά μάτια, έκανε να στηριχθί γώρω της κι' έπεσε λιπόθυμη στην αγκαλία τής Μάριον Μπέλ, πού δέν μπορούσε πειά να συγκρατήση τα δάκρυνά της.

Οί κυριοι έσπευσαν τότε να μεταφέρουν τις δυο γυναίκες σ' ένα γειτονικό σαλονάκι κι' εκεί να τις αφήσουν μόνες, όταν συνήλθε ή έρωτευμένη νέα.

Μα, ζαφνικά, συνέβη κάτι πού δέν τώ περίμενε ή Μάριον Μπέλ: ή αινιγματική ζένη γονάτισε μπροστά της και μ' ένα παράξενο χαμόγελο, τής ζήτησε να τήν συγχωρήση.

— Να τήν συγχωρήση; Γιατί; άπόρησε ή Μάριον Μπέλ. Τι έχετε; Γιατί χαμογελάτε;

— Θα σās εξηγήσω άμέσως... τής απάντησε ή νέα. Ο άρραβωνιαστικός μου σās είχε στείλει ένα δρᾶμα, για να τώ διαβάσετε και να τώ παίξετε στο θιασό σας. Έσείς όμως τού τώ έπιστρέψατε, δίχως να τώ ανοίξετε διόλου... Κι' εγώ τότε τόν συμβούλεψα να κάνουμε αυτή τήν τρέλλα πού έκάναμε άπόψε... Να παίξουμε μπροστά σας μιā σκηνή από τώ δρᾶμα πού δέν διαβάσατε. Κι' έτσι έπαιξαμε μπροστά στον κόσμο τήν τελευταία σκηνή τής δευτέρας πράξεως... Έλάτε, συγχωρήστε μας... Ναι, ήταν μιā τρέλλα, μα καθώς είδατε, τώ δρᾶμα τού άρραβωνιαστικού μου θ' άρέση, ή συναρπάση τόν κόσμο... Κ' ή άπόδειξις είνε ότι κι' έσείς συγκινηθήκατε ειλικρινά!...

Η Μάριον Μπέλ δέν ήξερε αν έπρεπε να θυμώση ή να ελάση. Στο τέλος όμως, μπροστά σ' αυτή τήν περιεργη περιπέτειά της πού είχε διασκεδάσει τήν πλήξι της, ξέσπασε ένα ήχηρό γέλιο και ζήτησε από τήν ώμορφη νέα τώ θεατρικό έργο τού άρραβωνιαστικού της.

Αυτή είνε ή ιστορία τού θεατρικού έργου: «Τί αίνιγμα ο έρως!» πού ανέβασε τόν περασμένο χειμώνα στο Λονδίνο ο διάσημος Άγγλις ήθοποιός Μάριον Μπέλ και πού έσημείωσε μιā θριαμβευτική έπιτυχία. ΤΖΑΙΗΜΣ ΚΡΙΣΤΙΑΝ